ISSN 0132-4462

1986

ПЧІЛКА

№20

ЖОВТЕНЬ

Мал. В. СОЛОНЬКА

— Спочатку пропишемося у бабусі, а тоді я її з'їм.

Здоровенькі були!

Відкритий лист Міністру вугільної промисловості УРСР тов. М. С. СУРГАЮ

Вельмишановний Миколо Сафоновичу!

Відразу хочу звернути Вашу увагу на те, що, перш ніж адресувати Вам цього листа, я дотримав усіх вимог субординації: спочатку, два роки тому, написав «Здоровенькі були!» тодішньому директорові Димитрівської брикетної фабрики А. С. Курасову та його колезі з Байдаківської фабрики В. Г. Баранову, передав через них палкий привіт генеральному директорові об'єднання «Олександріявугілля» О. В. Алексєєву, якому вони підпорядковані, полистувався з Вашими заступниками.

Оскільки щойно згадалося об'єднання «Олександріявугілля», то Ви, очевидно, здогадуєтеся, про що у нас йшлося. Так-так, йшлося про брикетне вугілля, а точніше — про його якість, що не витримувала критики так само, як брикети не витримували найменшого до себе дотику. Через це мене два роки тому буквально засипали скаргами жителі сіл і міст нашої республіки, цілком резонно запитуючи: навіщо тримати названі фабрики, виплачувати робітникам зарплату, витрачати сировину, електроенергію, якщо їхня кінцева продукція мало чим відрізняється від самої сировини, себто бурого вугілля, яке видобувають на олександрійських вуглерозрізах. Дешевше було б, пропонували автори листів, відправляти споживачам саме вугілля. Принаймні, на скаргах скільки паперу заощадили б!

Так от, на позаторішнє моє «Здоровенькі були!» відгукнулися генеральний директор об'єднання «Олександріявугілля» О. В. Алексєєв і Ваш заступник А. З. Астрахань. Обоє критику визнали, пояснивши, що «випуск частини брикетів з пониженою механічною міцністю викликаний незадовільним станом технологічного устаткування теплоелектроцентралей, сушильно-пресового устаткування брикетних фабрик, виготовленого ще до 1935 року, а також окремими порушеннями технологічної дисципліни». У зв'язку з цим міністерство видало наказ, яким визначило «заходи по поліпшенню роботи брикетних фабрик і ТЕЦ за рахунок ремонту, покращення забезпечення їх необхідними матеріалами і запасними частинами».

Глибоко вірячи у силу і обов'язковість міністерських наказів, я вирішив набратися терпіння і почекати, коли ж «механічна міцність» брикетів стане такою, як тверде міністерське слово. Мушу підкреслити, що терпіти було нелегко, адже потік скарг на низьку якість брикетів не пересохнув, а скоріше — навпаки. Сам терпів і своїх читачів заспокоював: не хвилюйтеся, мовляв, на згаданих фабриках, як запевнив генеральний директор О. В. Алексєєв, повним ходом іде реконструкція, «ведеться широка роз'яснювальна робота серед технологічного персоналу», отож незабаром на паливні склади надходитимуть не просто брикети, а блискучі витвори брикетного мистецтва, які навіть спалювати буде шкода.

Та оце днями терпець урвався. Бо виявилося, що рожева перспектива, змальована в офіційних відповідях, аж ніяк не в'яжеться з похмурою дійсністю. За минулу п'ятирічку об'єднання недодало споживачам більше мільйона тонн брикетів, або, як його іще іменують, побутового палива. Ударні темпи, обіцяні на п'ятирічку нинішню, поки що вилилися у шістдесят тисяч «свіжого» боргу.

Можна було б припустити, що подібна ситуація викличе глибокий сум у керівників об'єднання і «технологічного персоналу». Але, як я переконався, смутку на їхніх обличчях не помітно. Бо, виявляється, об'єднання взяло курс на те, щоб планові борги брикетних фабрик компенсувати в очах очолюваного Вами міністерства ударними темпами видобутку вугілля на вуглерозрізах. На складах об'єднання нагромаджено нині півтора мільйона тонн того, що не стало і, мабуть, ніколи не стане брикетами. На його видобуток затрачено 17 мільйонів карбованців. І це ще не остаточна сума непродуктивних витрат, бо лише на складі шахти імені Ленінського комсомолу з тим колишнім бурим вугіллям возяться зо три десятки робітників, до десятка потужних тракторів та екскаваторів, які «з'їдають» за рік триста з гаком тисяч карбованців.

Дивна у цьому плані й позиція міністерства. У квітні Ваш заступник В. І. Полтавець письмово заборонив перевиконувати плани видобутку бурого вугілля, якщо брикетні фабрики не встигають переробляти його. Але через тиждень інший Ваш заступник — П. М. Іванов — не менш категорично і в письмовій формі зажадав видати у травні на-гора десяточок тисяч тонн понадпланового вугілля. А вже в червні той же В. І. Полтавець вніс подібну корективу у червневий план.

Ну, Ви, гадаю, самі розберетеся, чому ліва рука не знає, що робить права, а права забуває, що робила місяць тому. Мене більше цікавить, чому ж, усе-таки, обіцяні ремонти, реконструкції і поліпшене постачання запасних частин не відбилися на якості? Точніше, відбилися, але зовсім не так, як би хотілося.

На цьому слові — бувайте здорові.

Від щирого серця

Вашого Героя

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Золота людина! З нею можна будь-яке питання вирішити.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...Вінницьке радіотелеательє, що по вулиці Ватутіна, 20-а, переходить на нову форму обслуговування клієнтів. Тепер їм разом із квитанцією на ремонт апаратури вручатиметься ще й безкоштовний проїзний квиток на всі види транспорту. Першим вирішено ощасливити таким квитком ветерана радіотелемайстерні клієнта С. М. Цибулю, який уже другий рік їздить зі свого села Заможне Барського району до обласного центру, але й донині не може отримати з ремонту магнітофони «Соната-308» та «Електроніка-301».

●

...Стрийський райвиконком Львівської області затвердив проекти спорудження у селі Сихів автономних радіо- та електростанцій. Таке незвичайне рішення керівники району прийняли після того, як отримали від мешканців цього села купу скарг на часті перебої з електропостачанням та мовчазні радіоточки.

●

...начальник Чупахівської АТС Охтирського району Сумської області тов. Ярошенко залишився без службового телефону. Виявляється, його замучили докори сумління, і свій апарат він віддав інвалідові Великої Вітчизняної війни Л. І. Загребельному, який уже три роки чекає на телефон.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

А ВИ НЕ ЧУЛИ?

«Шановна редакціє! Мабуть у зв'язку з відсутністю регулярної інформації про Чорнобиль, серед обивателів поширюються найбезглуздіші плітки. Як справедливо відзначалось на одній з республіканських партійних нарад, слід оперативно роз'яснювати безпідставність чуток. Отож, чи не могли б ви це безглуздя висміяти!»

(З листів до редакції).

— Ви не були останніми днями в Чорнобилі? — запитує мене приятель таким тоном, ніби я особисто там прописаний, а він постійно живе.

— Останнім часом не був! — відповідаю цілком серйозно.

— Так ви нічого не чули?

— Не чув! — насторожено дивлюсь на нього.

— А до мене оце вчора приїхала двоюрідної сестри по бабиній лінії внучата племінниця, так вона таке розповідала, таке розповідала, що не знаю, чи й вам розказувати...

— А все ж? — заінтригований, я присів на стілець.

— Так ви серйозно нічого не чули?

— Серйозно — нічого не чув!

— Ну, знаєте! Вам — і не знати! Кому ж тоді знати? Ну, так і буде — я вам уже розповім. Але домовилися — це суто між нами. Так от слухайте: лосі в чорнобильських лісах виздихали. Вепри ходять лисі, як барабани. Хоч бери на них, як на бубні, грай. Щетина світиться, наче північне сяйво. Особливо темної ночі.

— Але ж щетини на вепрах, ви кажете, нема?

— Та я маю на увазі ту, що на землю осипалася. Різнокольоровим маревом над травою сяє... А папороть? Ви не бачили, які папороті повиростали? Як у період мезозойської ери. В ніч на Івана Купала таких вам папоротей і не приснитьcя. Тепер вчені над цим знову мізки сушать. Нова ж загадка природи: чи то папороть так зацвіла, чи це від радіації вона світиться.

А яблука? Про це навіть у «Правде» писали. Одне яблуко до 300 кілограмів. Вони прямо на землі валяються. Їх ніхто не їсть, машини стороною об'їжджають.

А риба? Я вже не кажу про те, що зебра теж світяться. Але ікру прип'ятська риба уже не викидає. Тепер живе у печерах, а молодняк годує молоком!

— Пташиним? — перепитую.

— Вам усе жарти! Я вам серйозно кажу! Не вірите — ваша справа. Але за що купив, за те продаю. Родичка ж розповідала. Не чужа ж.

Він на хвильку передихнув, а тоді з новим запалом і з образою в голосі почав розповідати:

— Ну, гаразд! Про Чорнобиль ви не вірите. Не вірите, що картопля в цьому році там завбільшки з горщик, цибуля — не менше волейбольного м'яча, а помідори й на баскетбольний потягнуть. Але ви живете в Києві. Тоді скажіть мені таке: ви академіка Продмивухо давно бачили?

— Продмивухо? Я ось уже двадцять п'ять років живу в Києві, а Продмивухо ні разу не бачив!

— Ні разу?

— Ну, кілька разів у спину бачив. Я ж не академік, не член-кореспондент і навіть не доктор наук.

— А професора Забіяку?

— До Забіяки чи Зарізяки теж не дуже поспішаю. Поки що серце... тьху, тьху, як у того вашого оленя з прип'ятських лісів в доісторичний період. Тільки серце розміром трохи менше. Але за силою — як двигун у новій «Волзі».

— Вам усе смішки. А я ж серйозно кажу. Олені на динозаврів стали схожі. Лелеки завбільшки з птеродактилів. Я ж з вами, як з найближчим другом ділюсь... Продмивухо самі галети їсть. І то тисяча дев'ятсот п'ятдесят шостого року випуску. Інших не визнає. Схуд і став схожий на Зарізяку. Зарізяка — навпаки. Їсть усе підряд. Каже, хотів було в довгожителі записатися, тепер зрозумів, що на загальному фоні до безсмертя не дотягне. «Хоч ситим,— каже,— помру». А вам смішки! Тому ні того, ні того по телевізору останнім часом не показують. Бояться, що розмови не ті підуть. Почнуться листи, запити: чого ото так Зарізяку рознесло, а Продмивухо так схуд?

— Гаразд,— примирливо сказав я, але він перебив мене.

— Пробачте, а про м'ясо ви хоч чули? Про молоко, про цукор, про хліб, який продаватиметься, як колись камбала, в целофані. Про це, сподіваюсь, ви чули?

— Вперше чую!

— О, господи,— закотив він очі до неба і по-мусульманськи склав руки, ніби водночас звертався і до бога, і до аллаха. — Він нічого не чув про товари першої необхідності! Так, Чорнобиль усе з'їдає. Усе підряд. Це не Чорнобиль, а бездонна бочка. Тому на м'ясо, хліб, цукор і пундики днями негайно ціни піднімуть. Всі продукти продаватимуть у целофані. Ціна нібито стара, а целофани нові. Розфарбовані. Звідси й подорожчання. На кульках, пакетах стоятимуть розцяцьковані вибрики. За весь цей непотріб і гонитимете трудову копійку. Підвищення начебто не буде, але целофан — обов'язково. Це нібито збереження продуктів від важких ізотопів... А ви кажете — не чули! Я можу уявити, на якому ви хуторі живете і коли ви були на Бесарабці, якщо до вас, як до глухонімого, вибачте на слові, й звук не долітає, не те що слово. Чого ж ви мовчите?

— Та я вас слухаю,— і про всяк випадок від нього відсунувся. Він помітив мою демонстрацію.

— Ви чого? — перелякався.

— Та от,— кажу і показую на його костюм. — Костюм у вас щось виблискує. Місцями тріщить, начебто іскри сипляться.

— То срібна лавсанова нитка,— якось непевно відповів він.

— Так лавсан же не світиться. А ви гляньте на рукави, на свою голову. Ви подивіться, що робиться? Ви, певне, щойно з Чорнобиля?

— Я там ніколи не був!

— А що ж воно у вас випромінює? Та й навколо голови ніби німб. Я б сказав — ореол божий. Не інакше, як ізотопи дають себе знати. Ви хоч останнім часом перевірялися?

— Ні, а що?

— Та ви з цим не жартуйте,— кажу я і надаю своєму голосові трагедійних ноток. — Вам негайно, чуєте, негайно, треба перевіритися.

Він перелякано оглянувся, тоді перейшов на шепіт і мовив:

— Ша-а! Не так голосно. Я вже біжу. Але чому ото одразу людині не сказати?

— Так я одразу нічого не помітив, а тепер роздивився і як побачив...

Але останніх слів він, здається, уже не почув.

Олег ЧОРНОГУЗ.

— Так йому і треба: знатиме, як забруднювати повітря.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

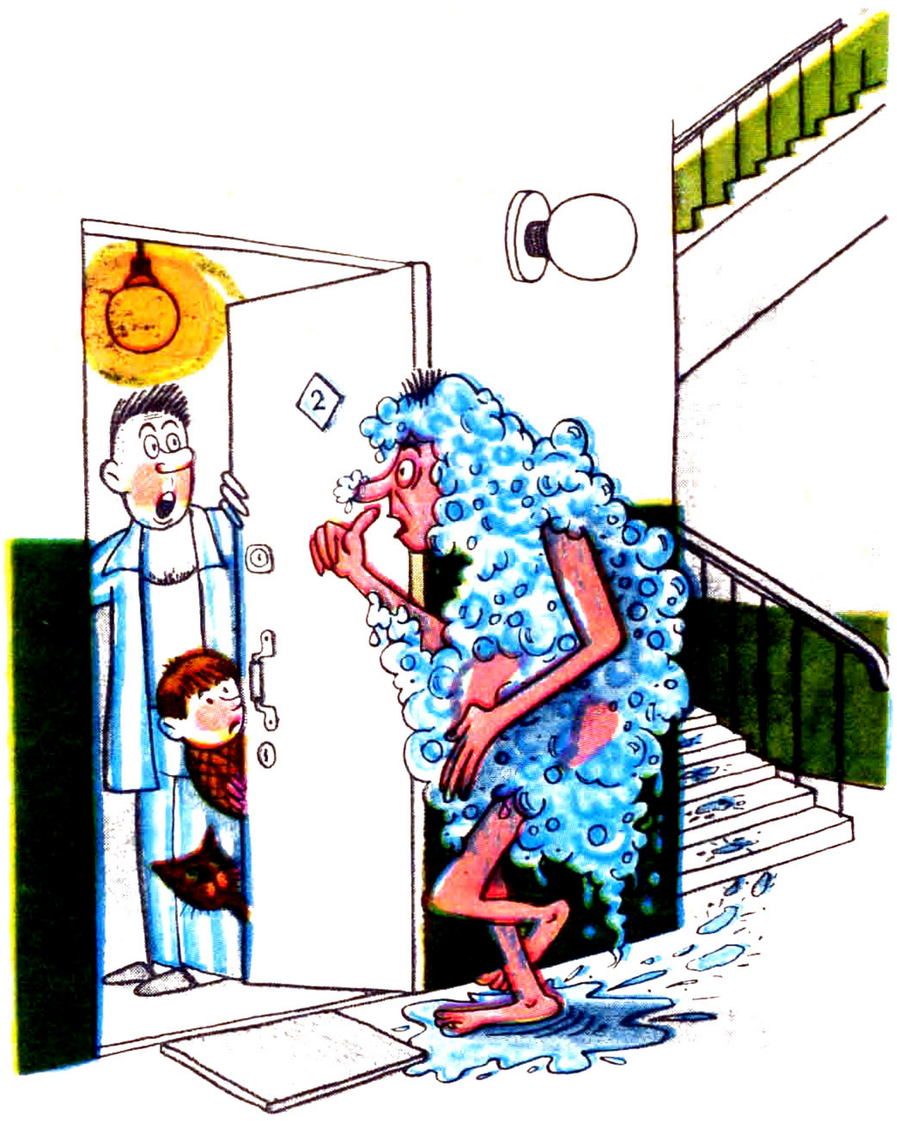

— Благаю — дозвольте у вас домитися! До нашого п'ятого вода знову не доходить...

Телеграфне Агентство Перця

СТАЛО ТРАДИЦІЄЮ

ІВАНО-ФРАНКІВСЬКА область. (Кор. ТАП). У випускників Тлумацького сільськогосподарського технікуму стало доброю традицією щороку зустрічатися біля входу в місцеве фотоательє. Тут ще в 1983 році замовили вони випускні фотоальбоми. І хоч усе менше вірять вони в те, що ті альбоми колись таки виготовлять, зате із великим задоволенням обмінюються при кожній черговій зустрічі новинами, згадують навчання.

РЕКОРД НЕБАЛАКУЧОСТІ

Про небалакучих людей складено чимало легенд. Та герої всіх тих легенд бліднуть на фоні працівників Острозького РБУ Ровенського облпобутуправління. Про них сміливо можна сказати, що вони скупі на слова. Принаймні, півтора року знадобилося, аби ремонтники на чергове — «Коли ж?» — місцевого мешканця т. Морозюка, який у РБУ оформив замовлення на виготовлення дверей для хати, нарешті вичавили з себе: «Виготовити не зможемо».

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Третім будеш?

Судіть самі

«ВІДЕОБИЧКИ ТА ВІДЕОТЕЛИЦІ»

(З ВИТОКІВ ДУХОВНОГО УБОЗТВА)

Погодьтесь: усе-таки здорово, що концертні зали та інші заклади духовного збагачення доступні всім і кожному. А бува, збагачуватися можна, як то мовиться, не підходячи до каси. Це я про телевізори кольорові й некольорові. Ну, а хто має відеомагнітофон, той взагалі на сьомому небі: все, що найбільш до вподоби, записав-зазняв — і вже не треба заглядати в телепрограму, аби знайти відповідь на оті «хто, де, коли?» Хочеш Пугачову — слухай і дивись о будь-якій порі дня і ночі, бажаєш Хазанова чи щось на кшталт «...інших пригод Шурика» — теж на здоров'ячко.

Саме до таких — не побоюсь цього слова — щасливців належав і вінничанин Віктор Копецький — людина, з одного боку, статечна, солідна: тридцять літ за плечима, студентська лава, диплом інженера, сім'я... А з іншого боку, буремну натуру Віктора роздирали глибокі внутрішні протиріччя. У ньому ніби одночасно жило кілька протилежних, несхожих «Я», і кожне мало свою фанаберію.

Перше з них любило гроші, а друге не хотіло їх заробляти (чесною працею, як ви здогадуєтесь). З тієї простої причини випускник Вінницького політехнічного інституту Копецький лише рік витримав шум заводського цеху, а далі його раптом потягло на музику: став, ні сіло ні впало, музикантом у ресторані, потім — електриком у філармонії (теж робота близька до музики), далі... Далі, правда, прочерк у трудовій книжці, але якби можна було зробити запис, то він пройшов би під кодовою назвою «Росконцерт, Рябініна». Щодо першого слова, то є така фірма у Москві, а друге — то прізвище служительки муз, яка відіграла чималу роль для анкетної графи «сім'я». Рябініну Копецький називав дорогою половиною. У прямому розумінні. Бо виходити за нього заміж названа громадянка ні за які гроші не хотіла (в переносному розумінні). А коли Копецький запропонував їй, як він сам висловився згодом, «два куски» (дві тисячі карбованців) — то й погодилася. Щоправда, попередила: їхнє спільне життя далі прослуховування вальсу Мендельсона не піде. Ще тисячу здерла за розлучення. Але ж московська прописка у Копецького залишилася.

Нащо ця комедія, запитаєте? Ви знаєте вже, що Копецький придбав собі апаратуру, яка іменується модним словом «відео». Але ж заговорило ще одне «Я». Воно, бачте, не хотіло дивитися нічого нашого. Крім того, як підказувало перше «я», на «відиках» можна робити гроші. А для цього потрібне щось таке надекстравагантне... Щоб із заморським душком. А де таке у Вінниці придбаєш? У Москві можливості куди більші. Сюди різними і, звісно, протизаконними каналами потрапляють фільми, самі назви яких аж наче репетують: «Башта трупів, що оживають», «Бунт духів», «Сексуальна година у США», «Вбивця»... Коротше кажучи — садизм, жахи, порнографія. Щоправда, наші читачі пам'ятають опубліковані у вітчизняних газетах зроблені за кордоном фото: бульдозер розчавлює, змішує із землею касети з подібною відеомерзотою. Це роблять ті на Заході, в кого нарешті заговорив здоровий глузд. Однак там усе ще існує й немало відеоділків. Їхнє хобі — сплавляти цю мерзоту для задурманення молоді. Транспортувати відеопродукцію в країни соціалізму — особлива турбота західних «пропагандистів». Ідеологічні бомби уповільненої дії, за їхніми розрахунками, повинні наполегливо капати на мізки, вбивати нормальне сприйняття дійсності, викликати умовний рефлекс негативізму, схиляти до «переваг» так званого «вільного світу». Підготовані згаданим пійлом мимоволі стають відеобичками і відеотелицями, яким своя моня — бека, а зарубіжна — цяця. Отак і став Копецький одним із власників подібної відеонапувалки.

І тепер уже варто згадати інших дійових осіб нашої розповіді. Це — ще два дипломовані інженери Вінницького політехнічного інституту: В. М. Захарчук та І. В. Чекерда, а також дещо близькі до них за фахом Р. А. Фарбер (середня технічна освіта), О. А. Юрчак (незакінчена спеціальна), В. О. Моложанов (середня). Ми звернули увагу на їхню освіту не для того, щоб кинути якусь тінь на навчальні заклади. Річ у тому, що Фарбер, Захарчук і Юрчак працюють (точніше, працювали) у вінницькому ресторані «Україна» музикантами. До речі, тут же рахувався офіціантом і В. Моложанов. (Щодо І. Чекерди, то він належав до категорії тих, чий девіз: «Від роботи коні дохнуть»). Із трійці музикантів лише Юрчак мав відношення до музики (навчався на останньому курсі музучилища). Його напарники — самоуки, а іншими словами — живе свідчення того, як добирають кадри у згаданих закладах і як дивляться на їхню діяльність. Скажемо відверто — дивляться крізь пальці. Інакше побачили б, що «маестро» зберігають у ресторані відеоапаратуру, касети з фільмами, які регулярно забирали для влаштування сеансів на приватних квартирах (вхідна такса — 5 карбованців за стілець). Усе необхідне давав напрокат новоспечений москвич В. Копецький (такса — четвертак за добу).

Не станемо описувати в деталях «солодке» життя зазначених осіб. Скажемо лише, що тільки у Копецького при обшуку було вилучено 2419 карбованців 42 копійки, золоті монети, чеки об'єднання «Зовнішпосилторг»... (Три тисячі карбованців, витрачених на фіктивний шлюб, та ціна імпортної відеоапаратури — близько 5 тисяч карбованців,— то окремий рахунок).

А ще скажемо, що згадана шістка розділила між собою (хоч і не порівну) кількість років, які пройдуть далеко не під музику. То нехай це буде застороrою для тих, хто легковажно мріє припасти до витоків духовного убозтва.

О. ВОРОНЮК.

м. Вінниця.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У принципі ревізорів недолюблюють. А от керуючий Шахтарським міським відділенням Держбанку Л. І Пелипас був просто щасливий, довідавшись, що в очолюване ним відділення їде аж п'ять ревізорів з Донецької обласної контори Держбанку. Від радості він просто не знав, куди їх розмістити, і звернувся за порадою до директора з питань економіки об'єднання «Шахтарськантрацит» І. М. Заїки, голови профкому шахти «Комсомолець Донбасу» В. Г. Мандруса, голови територіального комітету профспілки працівників вугільної промисловості С. В. Карпяка і головного лікаря санаторію-профілакторію «Антрацит» А. Д. Диконова.

За їх порадою і розмістили ревізорів у санаторії-профілакторії «Антрацит». А щоб шахтарі, для оздоровлення яких санаторій, власне, і призначений, не позирали на прибульців скоса, головлікар А. Д. Диконов понавигадував їм різних болячок, продемонструвавши щодо діагнозів виняткову щедрість.

Про такий от «Профілактичний реверанс» розповідалося у однойменному фейлетоні («Перець» № 11 за 1986 рік).

Як повідомив секретар Донецького обкому партії В. Кучеренко, після виступу Перця вжито відповідних заходів.

Керуючого Шахтарським міським відділенням Держбанку Л. І. Пелипаса, голову Шахтарського територіального комітету профспілки С. В. Карпяка та головного лікаря санаторію-профілакторію «Антрацит» А. Д. Диконова з посад звільнено.

Голові профкому шахти «Комсомолець Донбасу» В. Г. Мандрусу оголошено догану, на нього зроблено грошове нарахування.

Фейлетон «Профілактичний реверанс» обговорено також на засіданнях бюро Шахтарського міськкому партії, парткому шахти «Комсомолець Донбасу», партбюро управління виробничого об'єднання «Шахтарськантрацит». На директора з питань економіки об'єднання І. М. Заїку, уже названих В. Г. Мандруса, С. В. Карпяка, А. Д. Диконова накладено партійні стягнення.

Обговорено виступ Перця і на зборах колективу Донецької обласної контори Держбанку. Враховуючи нетривалий час роботи, членам ревізійної групи, які брали участь у перевірці, зауважено. Питання про притягнення до відповідальності старшого ревізора С. І. Ємельянової, яка виявилася поганим наставником молоді, буде розглянуто після її одужання.

Мал. М. КАПУСТИ

Без слів.

Навіяно творчою нарадою в одній творчій організації

Пташиний двір був розташований просто на березі лісового озера. І свійська птиця спілкувалася тут із дикою, збагачуючись взаємно. Дике птаство запозичувало в домашнього певні елементи цивілізації. Ну, а оте, приручене, вчуваючи у дикунах запаморочливий дух далеких мандрів і не зовсім зрозумілої волі, щороку ставило перед собою безнадійне завдання — полетіти восени у вирій.

Життя йшло. І воно було чудове. Як і цей літній ранок, коли розмаїта пташина громада — групами і поодинці — очікувала сніданку.

Поважно, ніяк не виказуючи ознак нетерпіння, вартував моменту сповнений власної гідності Індик. Біля нього, так само майже незворушно, розташувалися Індички. Вони лише зрідка смикали головами, наче намагаючись вхопити муху.

Зате Півень явно нервував. Розгрібаючи вже сто разів перериту купу гною, він раптом знайшов черв'яка і закричав, як на пожежу. Черв'яка, звичайно, одержала кохана Півнева дружина Квохвочка.

Курка, мати великого сімейства каченят (буває й таке), чекала з пухнастим виводком біля самого ганку, з нетерпінням виглядала Фросю. А тут і Фрося вийшла на ганок з великою мискою проса і, розсипаючи щедрою жменею зерно, дзвінко та весело закричала: «Ціп-ціп-ціп-ціп!»...

Індик стояв близько, і якраз поруч із ним рясно впало зерно, на яке здалеку націлився Півень. Він чимдуж рвонув від купи гною і, не зумівши пригальмувати, з ходу врізався в Індика. Розкішний індичий хвіст лупонув Півня по бороді.

— Ко-ко-ко-ко! — загаласував Півень. — Розпустив своє віяло і думає, що — Павич. А хіба то хвіст?! Сірятина! Ще й велика!

Індик перестав дзьобати і критично оглянув Півнів хвіст.

— Пучок строкатий, — сказав він, стримуючи емоції. — Абсолютний несмак.

У суперечку встряла Чапля. Вона щойно проковтнула біля берега гарного карасика і здивовано спостерігала, як оті свійські птахи дзьобають зерно.

— Птахам взагалі не потрібен великий хвіст: з ним далеко не полетиш, — зауважила вона і тут же подумала іронічно: «Кому я це кажу?! Вони ж і справді зовсім не вміють літати...»

Тим часом сніданок завершився. І Курка, сито квохкаючи, повела каченят на прогулянку. Вони акуратненько бігли за нею берегом озера, та раптом найменшеньке послизнулося і впало просто у воду. Спочатку воно страшенно злякалося. А потім... Потім стрепенуло крильцями і пискнуло: «Ах, як добре!» Курка бідкалася на березі: «Куд-куди? Куд-куди?» А тим часом за найменшеньким покотилася у ранкову прохолодну воду і решта каченят. Бідна Курка метушилася на березі і неймовірно хвилювалася. Вона думала, що каченята — то її рідні діти, і ніяк не могла зрозуміти, чому це їх потягло в озеро, де вони неминуче загинуть. Каченята теж думали, що Курка — то їх рідна мати, і дивувалися, чому вона з ними не купається. Проте поруч були дикі каченята, і дуже швидко вони з ними прегарно заспілкувалися, уперше відчувши, що життя ще прекрасніше, коли воно не кероване щоміті...

Курка кричала і в розпачі бігала берегом. Вона навіть не помітила, як скинула у воду Жабу, яка, не чекаючи лиха, ласувала комарями. У воді просто перед собою Жаба побачила товсту палицю. Підняла голову догори і трохи не вмерла від жаху. Просто над нею на одній нозі дрімала Чапля.

— Опудало! — квакнула Жаба. — Думає, як у неї довгі ноги, то вона найвища в світі...

Чапля розплющила одне око, і Жаба швиденько булькнула у воду. У Чаплі щодо Жаби були свої незаперечні аргументи. Але цього разу вона була сита...

...Над озером, над пташиним двором розгорялося веселе літнє сонце. Попереду у великого пташиного сімейства був довгий день, сповнений радощів і печалей, сутичок і зустрічей, гірких розчарувань і солодких мрій.

Микола РИМАРЄВ.

м. Київ.

Паперовий вінегрет

Звичайно, хто не мріє взимку скуштувати салат з огірочків, помідорчиків, цибульки або, принаймні, з капусти? Але жителі Вигоди, Верховини, Кут, Рожнятова, Снятина, Городенки, Калуша та інших прикарпатських населених пунктів вельми сумніваються, що матимуть з чого цієї зими приготувати сякий-такий вінегрет. Бо якщо влітку овочеві магазини часто зустрічали їх порожніми прилавками, то, принаймні, базар виручав. Дорога, правда, ця виручка, проте взимку на базарі ціни кусатимуться втричі болючіше. Отож головна надія — на рідну кооперацію, на відділи робітничого постачання, які щоліта й щоосені обіцяють гори різноманітних овочів.

Вирішили ми подивитися, що ховається за цими палкими обіцянками.

У холодильних камерах Городенківського райзаготоб'єднання на час перевірки зберігалися... мотоцикли, холодильники та інші досить важно перетравні речі. Щоправда, натрапили ми й на овочі: близько двох тонн огірків медового кольору, або, як їх у народі звуть, «жовтяків», приречено чекали, коли їх відправлять на корм свиням.

Директор Іван Михайлович Стойко бадьоро запевнив:

— Найближчим часом овочесховища відремонтуємо...

Тим часом заступник голови правління районного споживтовариства Петро Гнатович Вусатюк, який відповідає за підготовку заготівельної бази, давно відрапортував у верхи: у нас все гаразд! Овочесховища — як лялечка, чекають — не дочекаються овочів...

Не краще (якщо не сказати — гірше) у відділі робітничого постачання Коломийського лісокомбінату. Сховища для овочів та картоплі тут — лише пристосовані. До того ж не підготовлені до прийому продукції на зберігання. Начальник відділу Петро Миколайович Шургалюк б'є себе в груди:

— Зробимо! Неодмінно підготуємо. Та ще й заллємо бетоном майданчик для засолки огірків. Кажуть: хороша річ. Хочемо спробувати...

Проте сказати, що це бажання було надто палким, не можна: на день перевірки огірки на колгоспних полях вже активно перестигали, нагадуючи про своє гарбузове походження...

У Болехові зводять овочесховище.

— І довго ще до квітки?

— До кінця року встигнемо,— бадьоро відповідають будівельники місцевого лісокомбінату.

— Але ж на осінь вже треба було б закласти на зберігання овочі, картоплю...

— Ге! Хіба це остання осінь?

Ось така невтішна картина на низах, тобто на місцях. У верхах же, тобто в області, продовжують штампувати постанови, розпорядження, накази, створюючи видимість активної діяльності. Ніби паперовий вінегрет може замінити справжній — з непромерзлої, непрогнилої моркви, буряка, картоплі, цибулі...

М. КІНДРАЧУК,
Я. АРАБЧУК.

Івано-Франківська область.

Квашені проценти

Минулої осені дирекція Житомирського оптово-роздрібного плодоовочевого комбінату на всіх рівнях упевнено обіцяла жителям обласного центру і гостям міста капустяний достаток. Матимете, мовляв, узимку і на капуснячок, і на голубці, і на тушковану з грибами, і... і... і...

Обіцяльна активність дирекції була викликана тим, що восени в овочевих магазинах Житомира капусту можна було побачити рідше, ніж заморські фрукти та овочі. А зникла вона тому, що директорам магазинів категорично заборонили приймати від колгоспів і радгоспів хоч одну капустину. Все, що збиралося на полях, не перебираючи, звозили на кагатне поле плодоовочевого комбінату.

Дарма, що капуста не годилася для зберігання. Зате процент заготівлі городини піднімала вона солідно.

Кажуть, що на гіркому досвіді люди вчаться. У дирекції такий досвід був. В 1984—1985 роках на кагатному полі згнило 637 тонн капусти — практично половина закладеної — на суму понад 47 тисяч карбованців. Така ж доля чекала і на закладену минулої осені. Здоровий глузд підказував: треба перебрати капусту, і ту, що непридатна для зберігання, розвезти по магазинах. Люди розкупили б і заквасили: хто в діжці, хто в банці. Словом, пропасти не дали б. Але тоді могла б розкваситися репутація дирекції плодоовочевого комбінату. А власна репутація здавалася їй дорожчою, ніж якась там сотня тонн овочів. Головне — процент.

Процент вдалося досягти справного. Комбінат відрапортував: заклали овочів стільки, що й навесні прилавки магазинів прогинатимуться від городини і квашенини. Самої капусти є 1351,7 тонни! Так це ж стандартної! А ще близько півтори сотні тонн нестандартної про всяк випадок припасли.

Однак покупцям радості з тих тонн було небагато. Бо зрештою в їхні кошики потрапило менше третини. Півтори сотні тонн з'їли колгоспні свині, по копійці за кілограм, а решта пішла на звалище.

Подібне спіткало і буряки, моркву, цибулю та різну іншу петрушку. А тому взимку і навесні свіжої городини на прилавках було не густо. Точніше, на 662 тонни менше, ніж позаторік, себто на третину. А квашенини — наполовину.

Проте й нині не відчувається, що керівництво комбінату якісь висновки зробило. Так само, як торік, і позаторік, складські приміщення не готуються, бочки не ремонтуються. Отож не виключено, що й наступної зими покупцям доведеться вдовольнятися квашеними процентами.

К. БУРЯЧОК.

ХОДИТЬ перець по городу

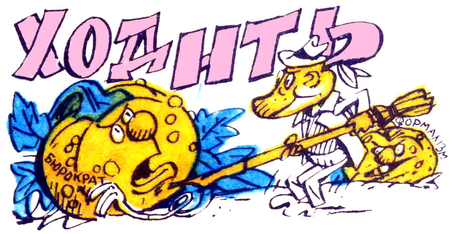

Хоч і кажуть, ніби все тече і все змінюється, проте редакційна пошта свідчить: у торгівлі овочами в багатьох областях і районах республіки зміни на краще якщо й відбуваються, то такі, що неозброєним оком їх і помітити важко. З року в рік, скаржаться читачі Перцеві, одна й та ж картина: на колгоспних та радгоспних полях густо, а на прилавках магазинів здебільшого пусто. Особливо пізньої осені і взимку. Це тим важче збагнути, що заготівельні кампанії проходять, як правило, на «ура», і причетні до заготівлі відповідальні особи жонглюють оптимістичною цифрією, обіцяючи споживачам райський достаток. Але обіцяний достаток нерідко якщо й спостерігається, то лише на звалищах, куди вивозять те, що закладалося для людей, але стало непридатним навіть на корм свиням. Вивозять, бо ж треба вивільнити сховища для чергової заготівлі.

Гуляючи минулого літа по колгоспно-радгоспних грядках, Перець пересвідчився, що родичі його — помідори, капуста та інші квасоле-картопляні — не підкачали: вродили де густо, а де рясно. Проте, щиро вболіваючи за їх долю, Перець попросив своїх кореспондентів поцікавитися, чи дбайливо, по-господарському з ними, родичами, обходяться, як їм зимуватиметься. Про те, що вони побачили, розповідається в цій добірці.

Чі за цапову душу...

Фольклорний цап, якого відоме народне прислів'я не рекомендує пускати в капусту, жалівся своїй подрузі:

— І досі тремчу, як згадаю жахливу пригоду, що сталася зі мною торік на Ворошиловградщині. Чудового літнього дня біг я через поля радгоспу імені Суворова Станично-Луганського району і на ходу гризнув дві чи три капустини.

«Тримайте цього безсоромного злодія! — навперебій закричали представники Ворошиловградського плодоовочевого виробничого об'єднання. — Ось хто губить на корені вирощену капусту!»

Ледве втік я від цих скупердяг, які ладні були за капустяний листочок зі світу мене звести.

Цікаво, що сказав би бідний цап, якби він міг ознайомитися із статистикою, зафіксованою в гросбухах цього об'єднання, яке свідчить: із завезених в овочесховища торік на зимове зберігання 4.500 тонн капусти майже четверта частина благополучно тютюкнула. Протягом лютого й березня цього року на корм худоби і на звалища відправили 1000 тонн помороженних, почорніло-заплісняві лих і зовсім гнилих капустяних голівок. Така ж сумна доля спіткала 200 тонн моркви і 700 тонн картоплі.

Не набагато веселіше, з усього видно, зимуватиметься овочам і цього року.

Для того, щоб забезпечити до весни Ворошиловград достатньою кількістю овочів і фруктів, потрібно мати сховища загальною місткістю 73,8 тисячі тонн. А є менше половини, та й то — сховищами їх можна назвати лише умовно, бо здебільшого це — приміщення без вентиляції, систем регулювання температурного режиму, словом, без усього.

Щоправда, є план будівництва нових і реконструкції існуючих овочесховищ. Дещо в цьому плані навіть робиться: споруджується велика овочева база кошторисною вартістю 11 мільйонів карбованців. Перша її черга на 13 тисяч тонн мала бути здана в експлуатацію нинішнього року. Але у зв'язку з тим, що торік і позаторік будівельники розкачувалися і не освоїли близько 700 тисяч карбованців, пусковий строк перенесено на 1987 рік. Але й він, судячи з темпів нинішніх робіт (генеральний підрядчик — трест «Ворошиловградпромбуд»), може виявитися не остаточним, бо ж належить освоїти ще понад два мільйони карбованців.

Поруч зі згаданою базою є кілька овочесховищ, споруджених торік. Одне з них, місткістю 3 тисячі тонн і вартістю 700 тисяч карбованців, збудовано на гроші приміського радгоспу імені 8 Березня. Будував його трест «Ворошиловградсільбуд», шефствували над будовою промислові підприємства Артемівського району міста.

Будівельники дуже поспішали. Так поспішали, що намолотили гороху з капустою. Замовник підписав приймальний акт лише після того, як генпідрядчик поклявся ліквідувати недоробки.

Звичайно ж, будівельники відразу забули про свою клятву. Тому восени довелося завозити капусту у сховище з недоробками. І незабаром у ньому залунали ахи та охи. Коли надворі ішов дощ, у приміщенні інтенсивно капало. Коли вдарили морози, усередині стіни покрилися інеєм. Працівники сховища зігрівалися тим, що час від часу шпарили «бариню» чи гопака. А капуста танцювати не вміла. Ось тому і опинилася вона незабаром на звалищі.

Залишається додати, що покрівлю у цьому овочесховищі лаштували майстри з ремонтно-будівельного управління обласного виробничого об'єднання «Ворошиловградпромбудматеріали» (начальник І. М. Блошанський). А вентиляцію не довели до пуття фахівці з будівельного управління № 576 промвентиляції тресту «Ворошиловградсантехмонтаж» (начальник М. О. Шамрай).

Коли ми запитали представника генпідрядчика, заступника керуючого трестом «Ворошиловградсільбуд» М. Г. Сергієнка, як ідуть справи з усуненням недоробок, Михайло Герасимович люб'язно відповів:

— Ось через кілька днів зберемо керівників субпідрядних організацій — і вдаримо по недоробках!

Однак у плодоовочевому виробничому об'єднанні, в радгоспі імені 8 Березня не без підстав побоюються, що з цими недоробками овочесховище знову чергову зиму зустріне. І знову сотні тонн з таким трудом зібраної городини пропаде ні за цапову душу. А спишуть все на бідолашного цапа.

В. НЄМЧЕНКО.

ВЕГЕТАРІАНЦЯМ — КЕПСЬКО...

В усі часи знаходились диваки, які свято вірили, що споживання тільки рослинної їжі облагороджує характер і додає здоров'я. Не перевелися вони і досі. Ну, що ж, у принципі — нікому не заборонено. Хочете — хрумайте собі на здоров'ячко капустяний качанчик і зміцнюйте організм вінегретом з олійкою. Проте якщо ви — житель Черкас, то ми б вам не радили ризикувати. Бо замість сподіваного подовження життя вам може посміхнутися не вельми приємна перспектива хронічного недоїдання.

Та й не тільки вегетаріанцям доводиться тут сутужно. Без овочів, як відомо, не може обійтися найзапекліший м'ясоїд. Особливо навесні, в період зловісного авітамінозу. На базарі, звичайно, городина завжди є. Але ринкова кон'юнктура боляче б'є по кишені, а в магазині з подібними делікатесами не дуже-то розженешся. І не тому, що в колгоспах та радгоспах мало їх сіють, а через те — давайте краще скажемо: через тих, кому доручено високу місію донести їх до споживача.

Ось як, приміром, зворушливо просто організовано цю справу на оптово-роздрібному комбінаті виробничого об'єднання «Плодоовочгосп», яке очолює А. В. Глухов. Не випадково звертаємо вашу пильну увагу саме на цей комбінат, бо в реалізації городянам картоплі, овочів і фруктів він покликаний грати далеко не останню скрипку, маючи тільки в обласному центрі 31 магазин.

Заступник директора комбінату О. А. Штепенко приблизно так виклав технологію закладання овочів і картоплі на зиму:

— У період масової заготівлі везуть нам овочі і стандартні, і нестандартні. Що таке нестандартні овочі, не варто вам пояснювати. Коротше: закладаємо ми їх разом, бо ніколи перебирати...

Гадаємо, коментарів це щиросердне зізнання не потребує. Людям, навіть далеким від овоче-картопляних проблем, зрозуміло, що зберігати разом стандартну й зіпсовану, биту городину — неприпустимо. Але, керуючись суворими директивними вказівками, спеціалісти комбінату роблять усе можливе і неможливе, щоб закласти запланованих кількість тонн. О ні, не овочів, не фруктів і не картоплі, а саме — тонн. Бо головне — це вага, тобто цифра. А від справної цифри всім добре. І морально, і матеріально.

Зате взимку сотні городян, залишаючи насиджені робочі місця в інститутах, лабораторіях, установах, поспішають — без великого, правда, ентузіазму, але — за рознарядкою все тих же директивних організацій,— в овочесховища комбінату. Тут починається другий етап великої битви за збереження вирощеного. Бабраючись у напівзгнилій картоплі, моркві, цибулі, буряках, доценти та інженери намагаються врятувати хоч часточку з того, що запопадливі заготівельники свідомо звалили в одну купу на запрограмоване загнивання.

Торік на комбінаті було закладено отаким робом 13106 тонн городини, а на 1 червня цього року колгоспам для згодовування худобі комбінат продав 1194,3 тонни зіпсованої продукції, в тому числі — майже півтисячі тонн картоплі. Це те, що не зовсім згнило і що можна було іще хоч якось використати. А скільки зіпсованого остаточно?..

Як стверджує начальник планового відділу комбінату Л. А. Іванова, торік у сховища комбінату поклали 40 процентів нестандартної продукції...

Тепер — про ще одну вельми недругорядну деталь. Кожному, мабуть, ясно, що овочі та фрукти — хай навіть найсвітовіших стандартів — не люблять зберігатися абияк. Їм подавай певну вологу, температуру і все таке інше. Проте на всі ці витребеньки тут ніхто не зважає. Капусту, наприклад, кагатують так. На асфальтованому дворі комбінату склали її в бурти, а після першого снігу притрусили соломою. Технологія, як бачимо, до геніальності проста, але раннього весною в магазинах торгувати було нічим.

Спеціалісти кажуть, що овочі найкраще зберігати в контейнерах. А ті контейнери з городиною повинні стояти у спеціальних сховищах, де повинна регулюватися температура. З усим цим на комбінаті ось яка картина. Найбільш поталанило картоплі — забезпечена контейнерами на сто відсотків, морква ж — лише на 80, а столові буряки і капуста — менше ніж на третину. Сховищ, у яких регулювалася б температура, зовсім обмаль.

Правда, великі надії покладали працівники комбінату на два новозбудовані овочесховища. Але з чиєїсь легкої руки їх збудували за вчорашнім — ба, навіть позавчорашнім — проектом, де такі розкоші, як калорифери і холодильні установки, не передбачені.

Матеріально-технічна база комбінату взагалі не витримує ніякої критики. Щоб виточити якийсь болт для транспортера, головному інженерові К. В. Насеннику доводиться гасати по всіх Черкасах. Бо в майстерні комбінату немає ні токарного, ні фрезерного верстата.

Не можна сказати, що до всього того ніхому в області нема ніякого діла. Щоліта, коли на комбінаті завершуються останні приготування до заготівельного сезону, його мало не щодня штурмують різні комісії, які начебто вивчають стан справ, яких нібито хвилює, як зберігатимуться тут овочі нового врожаю. Насправді ж усе залишається по-старому.

Отже, перш ніж ставати вегетаріанцем, подумайте. Не поспішайте. Зважте всі «за» і «проти». Спитайте себе: «А чи готовий я до таких випробувань?» Щоб потім не шкодувати.

В. ОЗІРНИЙ.

м. Черкаси.

ПІСЛЯМОВА ПЕРЦЯ. *Ось така, як бачите, петрушка спостерігається з овочами у деяких регіонах. Прикро, товариші! Звичайно, дехто може сказати, що це в Перця просто заговорили родинні почуття. Але якщо по-серйозному, то, їй-право, задуматися таки є над чим. Справді, ну чому воно так виходить: хтось там ночей недосипає, сил не шкодує, виявляє трудовий героїзм, прагнучи дати людям побільше усякої-різної городини, і то щонайвищих кондіцій, — а хтось, замість того, щоб ту городину зберегти та в найкращому вигляді споживачеві піднести, так її, бідолашну, по-варварському, по-нехлюйському перекапустить, що покупцеві вже й дивитись на неї не хочеться. І доводиться нам із вами сидіти, образно кажучи, на бобах або переплачувати втридорога у приватника. То чи не час би навести у цім ділі порядок? А що думають з цього приводу товариші з Держагропрому, Міністерства торгівлі та інших причетних до цієї проблеми республіканських інституцій?*

Малюнків разок на сюжети казок

perec-ua.
perec-ua.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

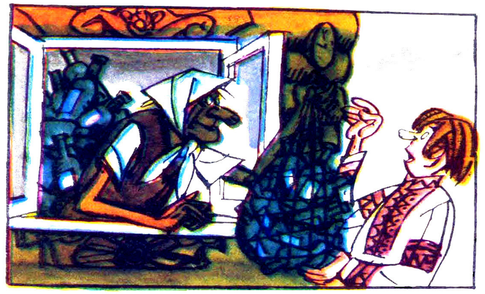

— Піди туди — не знаю куди, хоч і за тридев'ять земель, але посуд здай!

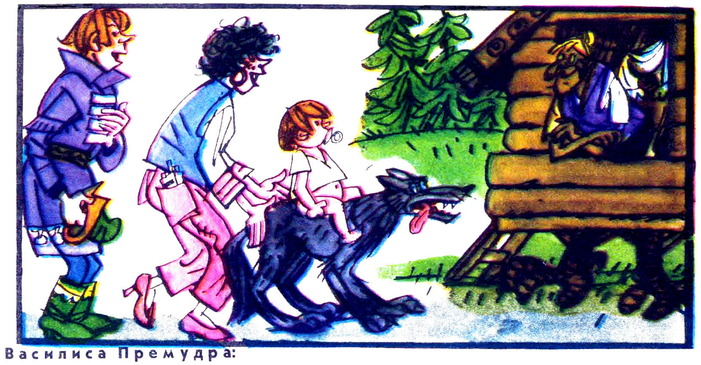

Василиса Премудра:
— Ми з Іваном на курорт їдемо, то нехай наше дитя хоч у вас, Бабо Яга, побуде.

— А ключа все ніяк знайти не можу.

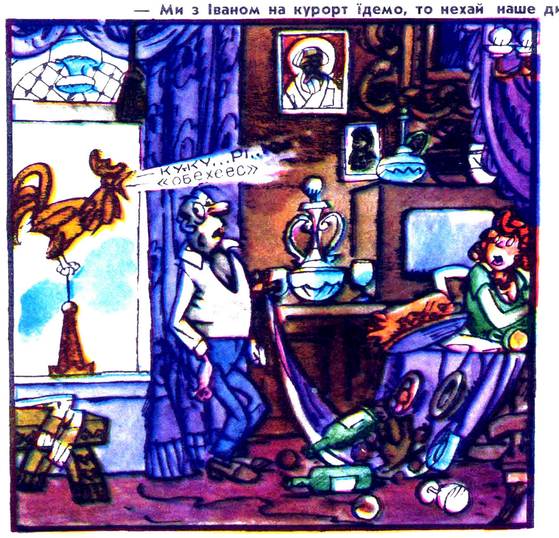

— Проси що завгодно, тільки не запчастини.

СУЧАСНИЙ «ЛИЦАР»

— Даремно радієш. Я тебе анонімками доб'ю.

— Повірте, це справжня жар-птиця. Просто туристи усе пір'я з неї повисмикували — на згадку.

Міліціонер Петя своїми діями нагадав Олександрі Іванівні десь, колись, кимось розказану побрехеньку. Засідало правління колгоспу. Порядок денний: скорочення апарату управління. Очманіли вже від промов і тютюнового диму до хрипоти. А так нічого й не вирішили.

Десь опівночі, коли несила уже була говорити-балакати, голова колгоспу звернув увагу на діда Охріма, сторожа, що хропів собі потихеньку в кутку.

— А розбудіть-но діда. Може, підсобить нам...

Розбудили. Струсив дід Охрім солодкий сон.

— Може, ви, діду, підкажете, як скоротити апарат?

Прищухли члени правління. Дід Охрім не віднікувався. Він обвів поглядом очманілих правлінців, нагострив очі єхидненькою сміхотинкою і раду дав категоричну:

— Щоб скоротити апарат, треба видовжити змійовик...

Жарти жартами, а молодший лейтенант міліції — для Олександри Іванівни просто Петя, учень її колишній, як і десятки, а то й сотні інших, яких вчила уму-розуму за свої тридцять літ роботи в селі вчителькою мови й літератури,— поставив її фактично у безвихідь.

Зайшов. Обголомозився. Треться-мнеться молодший лейтенант. Йому, видно, важко говорити те, що хоче сказати. Але мусить — служба.

— Вибачте, Олександро Іванівно,— він витягає довгого папірця і ховає погляд на тій папірчині. — Є вказівка, щоб кожен двір здав самогонний апарат.

— Ти, Петю, серйозно? — вчителька вухам своїм не вірить.

— Ага. Серйозно. Нашого, районного начальства вказівка. Аби з кожного двору...

— Ти ж мене знаєш з отакенького.

Чого ж не знати, з синами вчительки вчився Петя. А тепер дітки порозліталися, чоловік помер, і живе його вчителька самотиною в селі, якому віддала і молодість свою, і знання, і снагу.

— Ти чув коли-небудь, щоби твоя вчителька гнала самогонку?

— Що ви, Олександро Іванівно? Авжеж ні.

— Та я запаху тієї смерделі не переношу.

— Я це знаю. І всі знають. Лекції в клубі читаєте протиалкогольні. Але сказано — з кожного двору...

Вчителька не йме віри, що їй не вдасться переконати свого колишнього учня у бе́зглузді його затії.

Та молодший лейтенант проколює пальцем небо.

— Строга вказівка звідти.

Уже ідучи з хати, Петя на порозі зупиняється.

ПРИДИБЕНЦІЯ

Видно, його осінила небуденна думка.

— Батько ваш покійний любили горілку? Це всі знають.

— Полюбляв. Ну, то що? Коли це було...

— Тут така заковика... Може, з позаколишніх часів де завалявся іржавий апарат? Ще батьків? Га?

Олександра Іванівна регоче з тієї «еврики».

Та сміх сміхом, а молодший лейтенант міліції усвиріпився щоднини до вчительки. Мнеться-треться, вибачається. І веде далі своє:

— Є вказівка...

І знову проколює пальцем небо.

— З кожного двору.

Коли набридли ті візити не тільки вчительці, а й сусідці Насті, остання причалапала на раду-пораду.

— Не одпроситесь і не одмолитесь, Олександро Іванівно. Видать, недовчили ви Петра. Або перевчили. Моя вам рада. Я отцего йшла мимо глинища і бачила покручені іржаві трубки, залишки змійовика, словом, самогонного апарата. Кілька літ там валяється. Зробимо так: я принесу те іржаве залізяччя, а як прийде Петро, ви і вручите йому. Бо ходитиме до другого пришестя.

— Що ви, що ви, Насте Карпівно. Люди подумають, що я справді...

Не погодилася вчителька на таке страмовисько. Молодший лейтенант не харапудився, не натужував голосу. Він приходив знову і знову і, як зіпсований магнітофон, вибачливим голосом повторював:

— Є вказівка... Поки не здадуть усі...

Потім Олександрі Іванівні щоночі верзлися сни. Точніше, один сон — багатосерійний. Буцімто сидить у бе́резі в очереті молодший лейтенант Петя, гонить самогонку і пригощає ще теплою свою дорогу вчительку. І глаголить:

— Ви ще не придбали апарата? Скоріше придбавайте і Петю пригощайте.

Прокидалася в холодному поту, піднімалася з ліжка, сторожко йшла в берег — може, справді в очереті Петя сидить?

Чортівня якась. Сусідка Настя помітила, немов трохи очманіла вчителька.

— Ви, бува, не нездужаєте?

А сон народжував нові сюжети, як мультфільм «Ну, заєць, постривай!» Якось Петя приїздить на білому коні, до якого прив'язаний апарат. В іншій серії на червоних «Жигулях». А як придивитися, то не автомобіль, а куб на колесах. І на ходу димить. За кермом сама Олександра Іванівна. Поруч Петя. Але не в личині міліціонера, а в подобі теж самогонного апарата.

Коли багатосерійні сни привели вчительку справді до очманіння, вона виблагала сусідку:

— Я згодна. Несіть оте іржаве залізяччя.

Настя принесла. Нагодився невзабарі і Петя. Він, як і завше, терся, м'явся, червонів, приготувавшись пучкою проколювати небо.

Та вчителька припинила Петрові муки. Вона очима показала на іржаве залізяччя, що лежало біля припічка.

Петя аж засяяв. Щастя світилося в його очах, він заграв радісно усім своїм пір'ям. Схопивши залишки колишнього горілчаного мікрозаводу, він мигцем вимівся, а вже від хвіртки врочисто повідав своїй вчительці:

— Тепер до вас — ніяких претензій!

Довго стояла мовчки біля хати стара вчителька. Ні, Петю, неправда. Є претензії. До самої себе.

Має рацію Настя — недовчила я Петра. Чогось важливого не вклала у його душу.

А Петя біг тим часом з іржавим залізяччям, мов загнузданий лошак, мало не іржав од радості. Він сьогодні ще одну галочку поставить у списку.

Велике діло, люди добрі, галочка!

Василь БОЛЬШАК.

ФРАЗИ

- *Народженому плазувати крила не підріжеш.*
- *Об'ява: «Пішла на базу відпочинку».*
- *«Я мрію про місто-сад», — сказала Гусениця.*
- *Найкоротший шлях до успіху — зигзаг удачі.*

Олег СЕЇН.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Один чоловік вважав: якщо чогось не можна, але дуже кортить, то — можна. Таким принципом керувалася у своїй роботі й адміністрація Львівського середнього професійно-технічного училища № 57 в особі директора О. К. Романова і старшого майстра М. Д. Веремчука. З одного боку вони розуміли, що використовувати працю учнів можна лише в порядку практичних занять. А з іншого — дуже хотілося зробити ремонтно-квартирну послугу корисним і солідним людям. Зокрема — інструкторові Радянського райкому партії м. Львова О. В. Побігушко, під егідою якої знаходиться СПТУ-57.

Зрештою бажання пересилило заборону, і за вказівкою О. К. Романова старший майстер повів своїх вихованців на квартиру інструктора райкому. Ремонт зробили швидко, якісно, дешево і головне — без різних там формальностей на зразок укладання договору, розробки калькуляції, оплати робіт через бухгалтерію і тому подібного. Про цю нову форму побутових послуг розповідалося у фейлетоні «Ремонтні обставини» («Перець» № 10 за 1986 рік).

Фейлетон було розглянуто на засіданні бюро Радянського райкому партії, рішенням якого директору профтехучилища О. К. Романову було оголошено догану, старшому майстру М. Д. Веремчуку — сувору догану. Таке ж стягнення накладено і на інструктора райкому партії О. В. Побігушко — за порушення норм партійної етики.

Окрім цього, як повідомили редакції з обласного управління профтехосвіти, директор та старший майстер одержали суворі стягнення і по адміністративній лінії.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Тут один товариш «рятуйте!» кричить, але він явно не з нашого відомства!

НЕ ВИЙДЕ!

ГУМОРЕСКА

— Ап-а-а-ап-а-ап-апчхи!!!

— Будьте здорові, Іване Петровичу!

— Га? Що ти, Петренко, сказав?

— Кгм... То я вам здоров'ячка побажав, Іване Петровичу.

— Здоров'я? А звідки ти, Петренко, взяв, що я хворий?

— Пробачте, Іване Петровичу, але ви щойно теє... Гм... Чхнути зволили.

— То моє діло, що я зволив. Ну, чхнув. А тобі що до цього?

— Н-нічого. Просто я вам, як і годиться в такому випадку, побажав здоров'я.

— Значить, по-твоєму, Петренко, я хворий, чи як?

— М-м-м... Та ні — чхнули...

— А ти — що?

— А я вам зд... здоров'я побажав.

— Заїкаєшся, Петренко? По тобі бачу, що ти хотів сказати. Чи не так?

— Тобто — так! Тобто, я хотів...

— Тобто, ти хотів натякнути, що я хворий?

— Я... Ви...

— Чи, може, тобі, Петренко, хочеться, щоб я справді захворів? Знаю вас... Цього тільки й бажаєте.

— Х-хочу... Х-хочемо, щоб ви... Щоб вас...

— Ну, доказуй! Хочеш, щоб мене вперед ногами понесли? Спасибі, дочекався шани від підлеглих...

— Але ж я — про здоров'я!

— Не турбуйся, здоров'я у мене вистачить. Не скоро ще крісло звільню. А може, саме ти, Петренко, і хочеш у моє крісло? Що?

— ???

— Бо чого б ото натякав на здоров'я? Точно. Зі світу, виходить, хочеш мене зжити. Щоб я, значить, вперед ногами, а ти, виходить, на моє місце?

— ...

— Дзуськи. Не вийде! І взагалі, товаришу Петренко, не подобаєтесь ви мені останнім часом. Замість того, щоб роботою займатись, винюхуєте, хто, де та коли чхне. Ой, не спрацюємось ми, Петренко! Давайте краще мирно... За власним бажанням. Бо... А-а-ап-апчхи!!!

Вячеслав ТЕРЕНЬКО.

м. Хорол
на Полтавщині.

ЗООАФОРИЗМИ

Хочеш взнати Папугу — дай йому слово.

Беззубість не загризе, але жуватиме.

І на повідку можна далеко зайти.

Леонід ЗАБАРА.

с. Тур'я
на Сумщині.

Вісті того світу

ВСЯ СПРАВА В ПІДХОДІ...

— Так ось, Бобе, минуло шість років, як на тебе було покладено завдання покінчити із злочинністю в нашій богом благословенній країні. А вона поширюється, мов епідемія. Щороку зачіпає майже третину американських сімей, завдаючи їм, а значить, і державі, збитків на десятки мільярдів доларів... Що ж ти сьогодні можеш сказати на це?

— Становище справді катастрофічне, шефе, — зітхнув Боб. — В середньому кожні двадцять три хвилини маємо одне вбивство, десять згвалтувань, шістдесят сім пограбувань, дев'яносто сім серйозних нападів, близько чотирьохсот квартирних крадіжок. П'ятдесят п'ять відсотків із опитаних інститутом Геллапа американців заявили, що після заходу сонця бояться виходити на вулицю поодинці, а вісімдесят п'ять відсотків сказали, що нині злочинність непокоїть їх більше, ніж п'ять років тому...

— Мене мало турбує, що їх непокоїть. Я думаю про фінансові збитки від злочинності. Це ж мільярди доларів, які заслуговують на краще використання. Скажімо, на здійснення програми стратегічної оборонної ініціативи, модернізацію нашої ядерної та хімічної зброї, на допомогу борцям за наші життєво важливі інтереси в Нікарагуа, Сальвадорі, Афганістані та інших куточках планети... Погано працюєте, любий.

Після цього критичного закиду шефа головного поліцейського начальника аж пересмикнуло.

— Ви даремно валите всі гріхи на поліцію, сер, — не стримався він. — Ми оголосили злочинності справжню війну. Але що можемо вдіяти, коли на руках наших дорогих співвітчизників — понад двісті мільйонів одиниць самої тільки вогнепальної зброї. Дехто розжився навіть на кулемети й скорострільні гармати... А наркотики! Це ж — причина п'ятдесяти — шістдесяти відсотків злочинів!

— Я й кажу, погано працюєте. Треба...

— Погано?! — аж верескнув головний поліцейський начальник. — Та ми навіть знаємо, як, охоплені любов'ю до цього зілля, називають наркотики деякі наші законодавці в конгресі!

— Ну і як? — звів брови шеф.

— Дуже ніжно: залежно від порції — «шановна леді», «блондиночка»... Та що там казати! Гляньте-но на тих же конгресменів, на губернаторів штатів, чиновників міністерств та відомств, на суддів, на працівників ФБР і ЦРУ! Вони чинять усе, що їм заманеться, в тім числі й злочини.

Шеф на якусь хвилину задумався, врешті запитав:

— Що ж нам робити, Бобе?.. Може, іще міцніше притиснути негрів і чіканос?.. Нарешті, безробітних?.. В усіх них схильність до злочинства ще із пелюшок.

— Не допоможе.

— А якщо збільшити агентуру поліції та ФБР у злочинному світі?

— Не покладайте на це великих надій.

— Чому?

— Злочинним світом правлять справжні ділки. Вони свою справу добре знають: платять нашим агентам удвічі, втричі більше, ніж ми. От агенти й мовчать. Крім того, вони інформують верховодів гангстерських синдикатів, мафії, торговців наркотиками, коли саме й де ми намічаємо провести операцію проти злочинного бізнесу.

— Гм, — задумливо мугикнув шеф, — як послухати тебе, то виходить, що на це лихо жодної ради нема.

— Здається, є, шефе, — тихо сказав головний поліцейський начальник і, перехилившись через стіл, зашепотів.

— Ти що?! — здивувався шеф. — У моєму кабінеті?!.

— Е-е, — застережно підняв угору палець головний поліціянт, — од підслуховуючих апаратів у нас ніхто навіть у власному ліжку не застрахований.

Шеф кивнув головою і нашорошив вуха...

Слухаючи Бобове шепотіння, він мінявся на очах. Його буквально розпирало од радощів. І врешті не стримався:

— Чудово!.. І назва гарна — «тазер»!.. Та це якраз те, що нам потрібно!.. Запускаємо «тазери» на конвейєр, озброюємо ними поліцію та фебеерівців і — з богом!.. Тепер, сподіваюся, ми наведемо порядок у країні — дамо раду отим крикунам, що домагаються замороження ядерних арсеналів і припинення ядерних випробувань, виступають проти нашої стратегічної оборонної ініціативи.

— Шефе, — пробелькотів спантеличений Боб, — ідеться ж бо про гангстерів, мафіозі й інших злочинців, а не про...

— Вся справа в підході до проблеми, — перебив його шеф, — у тому, з якого боку на неї глянути. Нам зверху видніше, хто небезпечніший для держави. На даному етапі твоє завдання — приборкати отих галасунів! Бо як же нам без зброї за мир боротися?!. Виконуй!

* * *

Ця розмова могла проходити в такому руслі, могла — в іншому. Нас там не було. Зате з американської преси достеменно відомо: американську поліцію почали озброювати так званими «тазерами». Нещодавно у присутності високих поліцейських чинів із дією «тазера» були ознайомлені представники американських засобів інформації. Добровільною «жертвою» за 200 доларів погодився стати власник одного з вашінгтонських барів — двометровий гігант Майкл Дайненна.

«Експеримент» проходив у підвалі однієї з поліцейських дільниць Вашінгтона. Поліцай із «тазером» у руці, подібним на звичайний електричний ліхтарик, націлився, щось тихо клацнуло, і гігант Дайненна бухнувся, мов підкошений, на бетонну підлогу.

Стріляє «тазер» голкоподібними кулями з електричним зарядом. Поцілена жертва втрачає свідомість на строк, цілком достатній для того, аби її скрутити й знешкодити. Майбутні жертви відомі: це — борці за мир, за роззброєння, противники авантюристичної політики нинішньої вашінгтонської адміністрації.

Отож: радий шеф, рада його команда, раді поліція, ФБР і ЦРУ. І, звичайно ж, радіють товстосуми, які на замовленнях «тазерів» добряче гріють руки. Як, до речі, й на будь-яких замовленнях зброї.

А тим часом злочинність у США катастрофічно зростає.

Іван ОНИЩЕНКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ЯК ЇЖАЧОК ЗАЙЧИКА РЯТУВАВ

КАЗКА

Біг зайчисько через ліс,
у зубах морквинку ніс.
Аж навстріч йому — лисиця...
Зайчик став — і ну труситься:
«Ой, сумні мої діла,
це вже смерть моя прийшла...»
За малесеньким горбочком,
за торішнім за листочком
він пригнувся — і притих...
А руда на нього — плиг!
Ой... Кінець...
Та раптом лиска
як наробить писку-виску,
як хвостом своїм махне,
у кущі як дремене!
Що таке із нею стало?
Що таке її злякало?
Може, пес? А може, вовк?
Ні! Малесенький горбок,
за яким зайко пригнувся...

Ось горбок той ворухнувся,
чмихнув, пирхнув, обтрусивсь
і... по стежці покотився!
З коротенькими ногами,
весь покритий колючками,
той горбочок з колючок
був, звичайно,
їжачок!
Тож лисиця зла об нього
й поколола собі ноги,
налякалась — і втекла...
Хай малим не робить зла!

Їжачкові наш зайчисько
уклонився низько-низько:
— Дуже дякую! — гукнув
і морквинку простягнув.
— Знаєш що? Давай дружити,
ув одній хатинці жити,
заведем город удвох,
та посіємо горох,
та посадимо капусту,
щоб вона вродила густо,
і морквинку, й бурячок...
— Добре! — мовив їжачок.

Стали вдвох вони дружити,
ув одній хатинці жити:
сірий зайчик з їжачком —
їжачком-лісовичком.

Почали удвох трудитись.
Та...
Зайчисько став лінитись:
є робота чи нема —
лапки склав собі й дріма.
— Гей ти, зайцю,
гей, лінивцю,
де хворобу ти вхопив цю,
найстрашнішу із хвороб —
вірус лежнів і нероб?

— Я не хворий,— заєць
чмиха,—
що ти вигадав, до лиха?
Ось я трошечки посплю
та й... колись усе зроблю!

Їжачок спішить на поле —
просапає і прополе,
ще й по воду побіжить...
А зайчисько все лежить.
Він лежить собі, дрімає
та ще й друга умовляє:
— Ти не дуже там трудись!
Чуєш? Встигнеться колись!

Їжачок тут підкотився,
біля нього зупинився,
каже: — Дужче говори!
Я не чую! Повтори!

— Я кажу,— мовля вухатий,—
йди уже, мовляв, у хату,
до роботи так не рвись.
Годі! Встигнеться колись!

— Ти сказав — «колись»,
мій друже?
— Так! — вухань йому
байдуже. —
Все поробимо колись...
Що ти робиш?! Не колись!

Та їжак не слуха друга:
спершу голка, потім друга
в тіло заяче впились...
— Ой, їжаче, не колись!

— Не колись? — їжак
сміється. —
Але тільки що, здається,
інші речі тут лились.
Ти ж казав: «Колись, колись!»

— Я казав не в тому смислі
і не те я мав на мислі:
зробим потім, будь-коли...
Ой, їжаче, не коли!

— Ні! — їжак гукає. — Доти
буду я тебе колоти,
доки не проснешся ти
від своєї дрімоти.

Буду я колоти доти,
доки станеш до роботи
і забудеш те «колись»...
— Вже забув я! Не колись!

Більш зайко не лінувався,
до роботи щиро брався
разом з другом їжачком —
їжачком-трудівничком.
Уродило в них доволі
і гороху, і квасолі,
і морквички, й бурячків,
і капусти, й кабачків.
Як усе ж вони зібрали —
гарне свято влаштували:
запросили хом'ячка,
борсучка, бурундучка,
кізку, білочку і лося...
Свято гарно удалося!

Я там був, компоти пив,
та нічого не вхопив:
все по вусах потекло,
в роті й краплі не було!

Вас. ШУКАЙЛО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

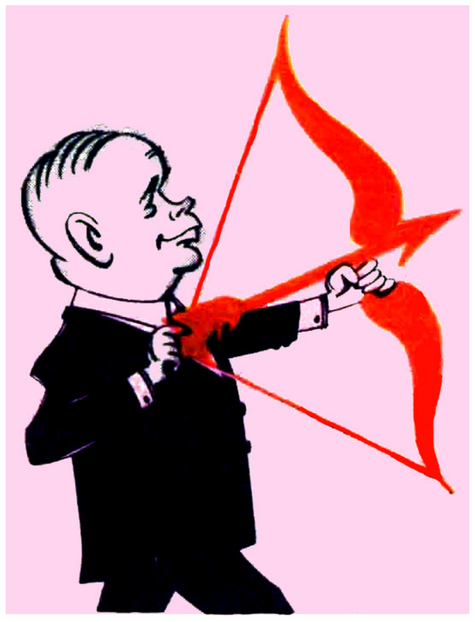

Сергій Воскрекасенко

Нині Сергію Іларіоновичу Воскрекасенку, або, як його у «Перці» по-дружньому називали, «нашому Воскрекасові», виповнилось би 80. На жаль, ось уже минуло чимало літ, як його нема серед нас. Проте живуть його твори — гострі, разючі, непримиренні до зла, сповнені молодого гарячого почуття. Він був поетом неспокійного серця, кришталевої совісті, незгасаючої снаги і великого, щедрого таланту. Ніколи не розмінювався на словесні брязкальця-одноденки, аби лиш полоскотати нерви невибагливому читачеві, — був завше націлений на заглиблену, щиру розмову, на сміх не заради сміху, а заради утвердження добра на землі, заради очищення від усього лихого і ницого. На його полум'яних творах вчитиметься ще не одне покоління поетів-сатириків, його книги ще довго користуватимуться жвавим попитом у широкої читацької аудиторії.

Сьогодні ми друкуємо добірку віршів письменника, підготовлену до друку його сином Леонідом Сергійовичем Воскрекасенком, в яку ввійшли і не опубліковані раніше твори.

МОЄ КРЕДО

Я не боюся ні тортур, ні мук,
І до ворожого не переметнуся стану.
Ні перед ким
Не підніму я рук,
Ні перед ким навколішки не стану.
Життя своє народові віддам,
Всю кров по краплі,
Без вагання й жалю.
І плюну в очі я катам,
Коли садитимуть мене на палю!

1942 року, село Хохітва,
під час перебування в підпіллі.

НЕ ЛИШЕ ПРО СЕБЕ

Мене живого в сажу мажуть
Лакузи-критики з газет,
А як помру, вони ж і скажуть:
— Він мужній, чесний був поет.

ПОЕТИ

У того всі житейські справи
Самі кладуться до пуття.
І ордени, й чини, і славу —
Усе він має за життя,
А не несе хреста на гору.
Він, бачите, прийшовсь до двору...

...А в того он талант від бога,
В думках краса і глибина —
І через те його дорога
Така крута, така трудна.
Він викрива фальшиве, хиже...
Нікому рук і п'ят не лиже,
Тому його ніхто не зна...
Такий, як це завжди бува,
Лише по смерті ожива.

1957.

СИЛЬНЮЩА ЛЮБОВ

—Я тебе, кохана, так люблю, люблю...
Що, коли захочеш, — небо прихилю!

— Ой, не треба неба, хоч любов така,
В мене у кімнаті стеля й так низька...

— Я тебе, кохана, приберу в вінок
Звитий із ласкавиць і ясних зірок...

— Ой, не хочу, милий, ой не хочу, ні...
Ті зірки обсмалять кучері мені.

— Ой, не смійся ж, любонько, бо любов не фарс, —
Хочеш, задля тебе полечу на Марс!..

— Милий космонавтику, хочу я одне:
Поцілуй та к серцю пригорни мене.

САМОВПЕВНЕНОМУ, АЛЕ ПІДТОПТАНОМУ ВЖЕ АВТОРОВІ ПЕРШОЇ КНИЖКИ

Яка цілинна ще натура
У цього кума збереглась:
Він певен, що література
З його брошурки почалась.

* * *

Літературні джигуни і дами,
Та не робіть з неуспіху собі ви драм...
Хороший твір без галасу й реклами
Знаходить до людей дорогу сам.

1960.

* * *

Про брехунів ізпервовіку
Говорять примовку таку:
— Там не язик при чоловіку,
А чоловік при язику.

1960.

* * *

Не варто на сучасне нам таїти зло,
Тільки тому, що в нас життя безпутне:
Адже сучасне це колись для нас було
Жадане і омріяне майбутнє!

1979.

РОБОТЯГИ

Лежить Химка на лежанці, а Савка на лавці.
— Вставай, муже, півні піють! — каже Химка Савці.
Савка вкрився з головою ковдрою на ваті:
— Зовсім, — каже, — то не півні — комарі прокляті.
Гарний сон я бачив, мила,
А ти розбудила.
— Я ж не знала, не сварися,
Лягай додивися!
Вранці Савка із-під ковдри носа висуває
Та й говорить Химці: — Кицю, вставай, бо світає!
— Спи, мій котику руденький, — Химка Савці годить. —
Зовсім, — каже, — не світає, місяць, — каже, — сходить.
Щось приснилось, як заснула.
Встала та й забула.
Савка каже: — Гайда спати,
Треба ж сон згадати! —
Повернулись на другий бік та й хропуть тим часом,
Химка — високо і тонко, Савка — низько, басом.
Летить утка через хату та й пада на воду.
— Хропака такого, — каже, — я не чула зроду.
Химка стогне: — Ох, морока,
Змуляла вже боки! —
Савка грима на дружину:
— Ну, то ляж на спину!

Народні усмішки

ПОРАДИВ

Продавець подав чоловікові недолитий кухоль пива.

— Чому ж так мало? — здивовано запитав покупець.

— Мало?! То бери ще один кухоль.

Повідомив І. ЯНЕНКО.

м. Полтава.

КРАЩЕ

Вдові приснився вночі покійний чоловік.

— Як живеться, Павлушо? — ніби питає його вдова.

— Добре! Далеко краще, ніж до смерті.

— Так ти в раю, значить?

— Ні, в пеклі.

Повідомив П. ГУСЄВ.

м. Запоріжжя.

НЕ РОЗУМІЄ

Батько питає вчителя хімії:

— Як мій син, розуміє щось в хімії чи ні?

— Ваш син в хімії ні бе, ні ме. Навіть не може відрізнити соляної кислоти від оцту,— каже вчитель.

— Такий він і вдома. Не може відрізнити вина від квасу. В нього все квас... — додав батько.

Повідомив В. ЛАГОДА.

с. Листвин
Овруцького району
Житомирської області.

І ЧУТИ, І ВИДНО

Одержавши нову квартиру, покликав Іван свого приятеля, щоб перевірити звукоізоляцію стін.

— Ну,— каже приятель,— іди в сусідню кімнату і щось кричи.

Пішов Іван за стіну і кричить:

— Агов, ти мене чуєш?!

— Не тільки чую, а й бачу,— відповів приятель.

Повідомив І. МАРКУЛИЧ.

м. Дубно
Ровенської області.

ЯК РОЗПІЗНАЄШ

Запитує сусідка Олену:

— Як ти розрізняєш своїх братів-близнюків?

— А дуже просто: один уміє лічити до п'ятдесяти, а інший — до ста.

Повідомив О. РУДЯК.

с. Сомонищівка
Дергачівського району
Харківської області.

ІРОНІЗМИ

● *На відміну від покупця, читач не завжди правий, але він про це не здогадується.*

● *Класичну літературу створює не штучний, а природний добір.*

● *Був людиною лише у вільний від основної роботи час.*

● *Недовкладання продуктів кухар виправдовував тим, що, мовляв, у кожну страву вкладає душу.*

Юрій ШАНІН.

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. А. ПОМАЗКОВА

— Надувай побільше — хай наша сусідка лусне від заздрощів!

Мал. А. КОНОНЕНКА

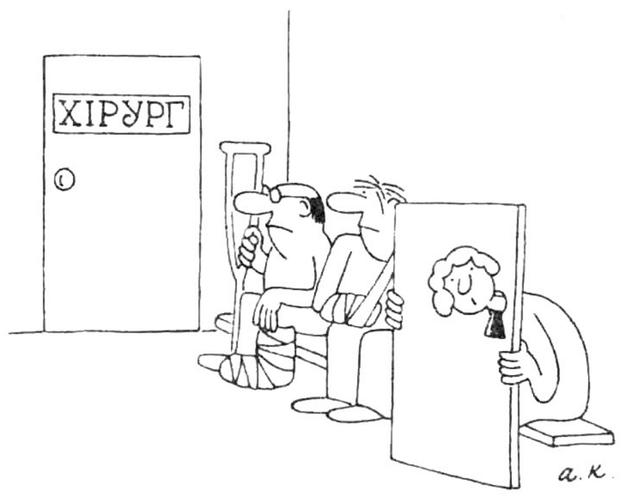

Без слів.

Мал. Б. ЛУКІНА

Без слів.

Мал. А. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. А. ЯЩЕНКА

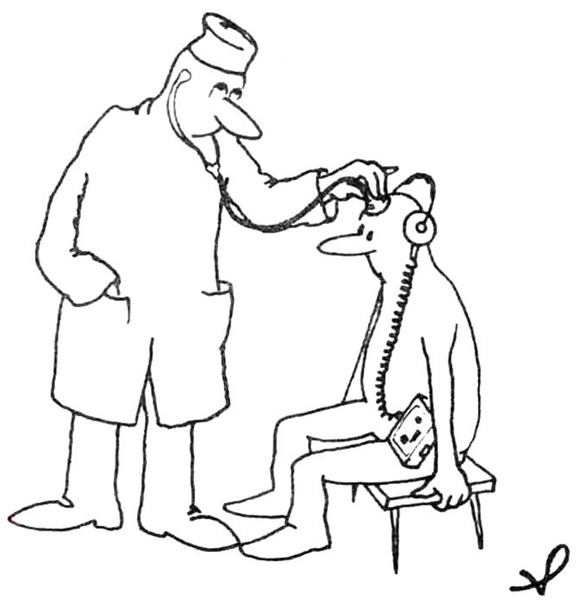

Без слів.

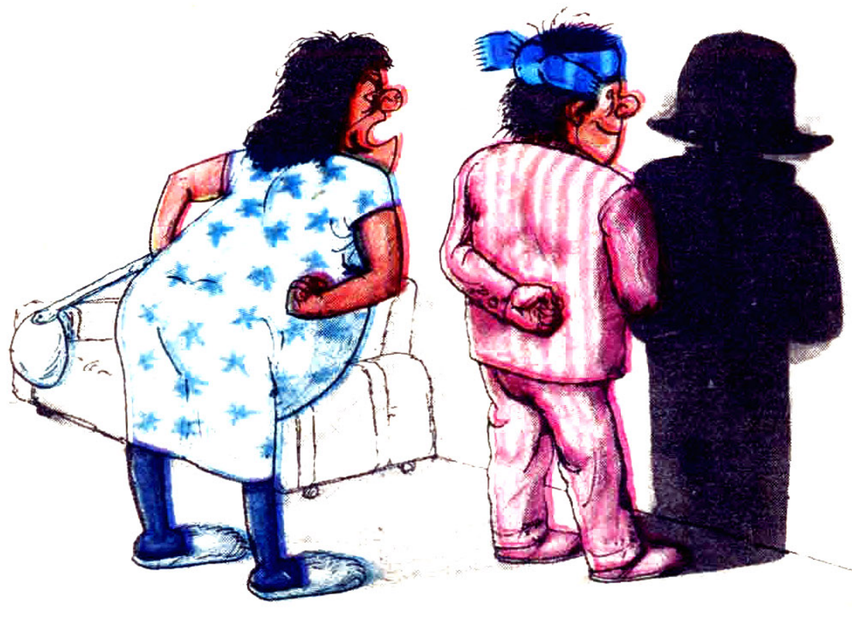

Мал. І. ХАРИТОНОВА

Багата уява.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Ну-у, яке там заміжжя... Хіба хто згодиться взяти мене з дитиною!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

У кінці травня цього року рибалки-любителі, які вудили рибу на Дністрі, стали свідками незвичайного явища: підводна фауна сама почала вистрибувати на берег. Вони попросили Перця з'ясувати причину такої поведінки риби. Як виявилося, поміняти середовище її змусило Калуське виробниче об'єднання «Хлорвініл», спустивши у річку забруднені стічні води.

Після втручання Перця з об'єднання повідомили, що за результатами перевірки видано наказ, яким:

заступника головного енергетика Р. В. Гаєцького понижено в посаді і позбавлено усіх винагород за підсумками 1986 року;

оголошено суворі догани начальнику відділу охорони природи В. З. Афанасьєву, головному енергетику Я. Т. Киту, начальнику виробничого відділу Б. В. Зубаню, начальнику цеху А. П. Попку, начальнику виробництва хлору і каустику В. В. Слюзару, заступнику начальника виробництва хімічних засобів захисту рослин М. А. Гордієнку, заступнику начальника виробництва двоокису кремнію Л. Я. Вороні, заступнику начальника виробництва хлору і каустику Б. І. Крикливому, старшому механіку виробництва двоокису кремнію Ф. І. Лабику. Їх позбавлено премій за травень цього року.

Догани оголошено ще шістьом керівникам середньої ланки, їх також позбавлено премій за травень.

На засіданні партійного комітету об'єднання притягнуто до суворої партійної відповідальності дванадцятьох членів КПРС. Суворі догани із занесенням до облікової картки оголошено заступнику начальника виробництва хімічних засобів захисту рослин М. М. Барану і начальнику відділу охорони природи В. З. Афанасьєву. Догану із занесенням до облікової картки оголошено начальнику виробництва хімічних засобів захисту рослин Л. А. Гордієнку, суворі догани — начальнику та заступнику начальника цеху Є. С. Жидкову і Д. С. Гринюку, головному інженерові об'єднання Н. В. Хаберу, заступнику генерального директора з питань виробництва М. Г. Терещенку.

У найближчі роки буде збудовано другу чергу очисних споруд, станцію біологічної очистки і ставки-накопичувачі зливових вод.

По факту загибелі риби Івано-Франківська обласна прокуратура порушила кримінальну справу і проводить розслідування.

Мал. А. НОВИКОВА

— Кажуть, що до указу він демонстрував цей номер в їдальні.

Дайте перцю!

Поцікався, будь ласка, таким питанням: яку зарплату має начальник пересувної механізованої колони № 139 тресту «Південелеваторбуд» М. К. Гавричков? А цікавить нас це ось чому.

Майже три роки тому збудувала ця пересувна механізована колона у нашому місті Долинській елеватор. Хороший, ніде правди діти, елеватор спорудили будівельники. Та біда в іншому: по завершенню будівництва забули вони в нас на території елеватора свій баштовий кран КБ-503 — отой велет, з допомогою якого за якихось півроку можна побудувати у будь-якому місті чи селищі дев'ятиповерховий будинок. А у нас цей кран уже третій рік «прогулює».

Тому, друже, ми й думаємо: може, у М. К. Гавричкова така зарплата, що йому нічого не варто заплатити з власної кишені за простоювання державної техніки?

ПРАЦІВНИКИ ЕЛЕВАТОРА.
Кіровоградська область.

●

Якщо хочеш збагатити свою ерудицію, купуй брюки виробництва Токмацької швейної фабрики (Запоріжжя). До них додається дуже цікава пам'ятка, яка тобі просто розкриє очі на, здавалося б, звичайні побутові процеси. От, скажімо, чи знаєш ти, як прати брюки? В пам'ятці розповідається, що «треба прати їх звичайним способом», перевіряючи температуру води — чим би ти думав? — «опущеною у воду рукою»! А як ті брюки сушити? Знову відкриття — сушити їх треба в «підвішаному виді». Повідомивши також, що температура праски не повинна перевищувати 160 градусів, адміністрація фабрики просить споживачів надсилати свої пропозиції.

Скориставшись таким люб'язним запрошенням, я хочу через тебе, Перче, запропонувати доповнити пам'ятку ще кількома «відкриттями». Чому б у ній, наприклад, не написати, що сніг — білий, а Волга впадає в Каспійське море?

С. СИРОЇЖКО,
ветеран праці.

●

Допоможи, будь ласка, встановити нинішнє місцезнаходження міжгосподарської пересувної механізованої колони № 1 та її начальника В. С. Ісенка. Бо та колона кудись так стрімко пересунулася, що ми, водії колгоспу імені Постишева, люди загалом спостережливі, не встигли й запримітити, в якому саме напрямку. І куди тільки не зверталися — всюди лише руками розводять. А колгоспний гараж так і лишився недобудованим. Хоча, на нашу думку, трьох років Василеві Севастяновичу мусило б цілком вистачити, аби довести цей не такий уже і грандіозний об'єкт до пуття. А тоді — хай би пересувався із своєю колоною куди завгодно.

Отож — шукаємо. І сподіваємося на твоє, Перче, сприяння. Бо вже й зима не за горами і нам знову доведеться поратися біля машин на холоді.

І. І. ТОНЮК, М. М. ЗАХАРЧУК, В. Д. БРАГОВСЬКИЙ, І. Ф. ПЛОЩУК — водії (всього 24 підписи).

Уманський район
Черкаської області.

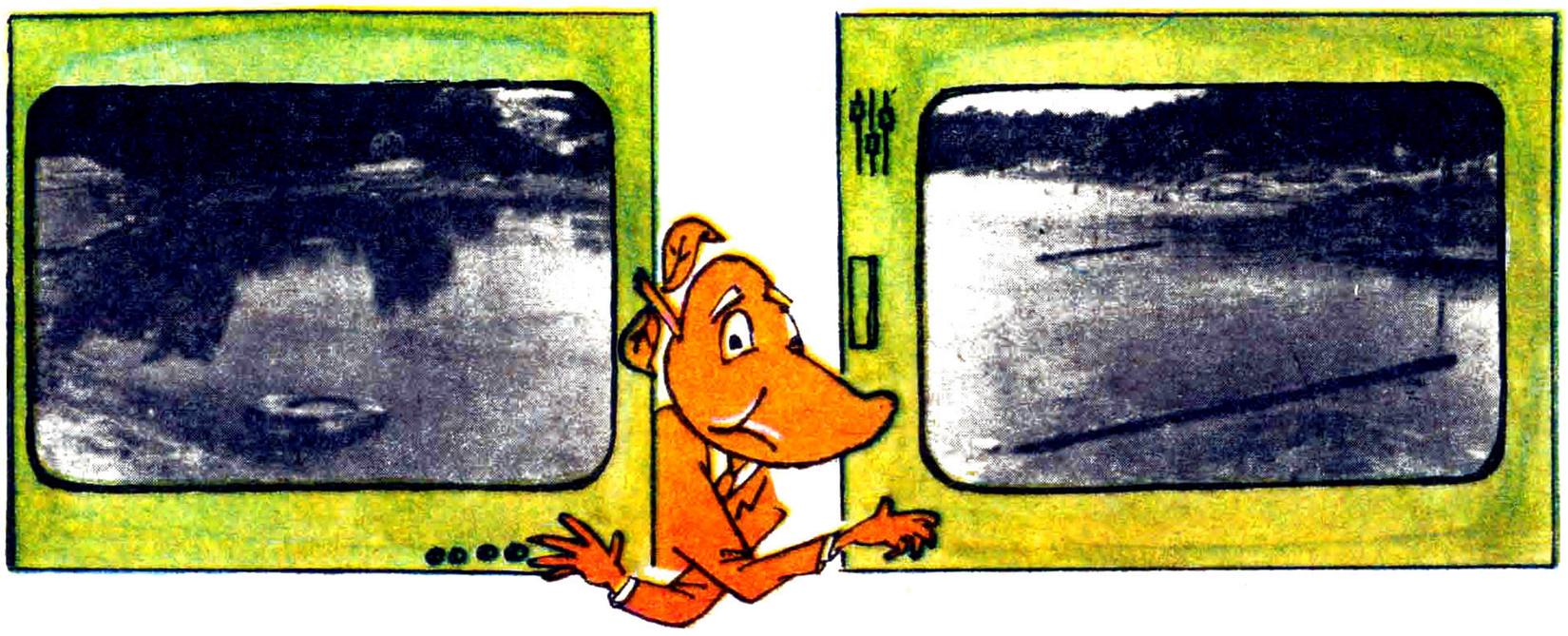

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добрий день, шановні телеглядачі!

Сьогодні ми хочемо показати вам місце масового відпочинку на масиві Виноградар у місті Києві. Це місце має романтичну назву «Синє озеро». Колись, багато років тому, як згадують кияни, озеро й справді було синім-синім. Однак тепер назвати його так не ризикне й найбільший оптиміст, бо воно стало брудно-зеленим, та й води значно поменшало. Пейзаж, який ви бачите на своїх екранах, не змінюється вже кілька років. Не змінюється на краще. Ми не певні, що він зміниться і в найближчому майбутньому. Бо управління «Головкиївпроект» усе розробляє та розробляє документацію для капітальних робіт на озері. А радгосп «Пущаводиця» все викачує і викачує з озера воду для своїх потреб.

На цьому — до побачення!

До наступного телебачення!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

◆ «Привозьте — доламаємо!» — у фейлетоні під такою назвою (№ 11 журналу) розповідалося, як донецький завод «Пожежтехніка» приймає на ремонт пожежні атомашини, бере за це чималенькі гроші і згодом доводить їх до такого стану, що вони не лише пожежу гасити, а й з місця зрушити не можуть.

Після виступу Перця голова Донецького міського комітету народного контролю М. М. Псьолов повідомив, що пожежні машини, які належать колгоспові «Дружба» (Київська обл.) та радгоспу «Старосільський» (Ровенська обл.), полагоджено. А старшого майстра Скороварова В. К., винного у вищеописаних неподобствах, притягнуто до адміністративної та матеріальної відповідальності.

◆ Кожного дня по вулиці Кривій, що у селі Великий Мидськ (Ровенщина), курсують машини пересувної механізованої колони № 178. Вони так розбили проїжджу частину вулиці, що тепер нею ні пройти, ні проїхати. Лист про це надійшов до Перця. Голова Костопільського райвиконкому К. З. Телегуз повідомив редакції, що лист обговорено з керівниками ПМК-178. Нині робітники мехколони вулицю повністю впорядкували.

◆ Про те, що в їдальні радгоспу «Лехнівський» (Київщина) страви готують несмачні, посуд миють недбало, а в приміщенні панує антисанітарія, писалося в листі до редакції.

Після втручання в цю справу Перця від головного лікаря Баришівської райсанепідстанції А. Н. Бориско надійшла відповідь, що при перевірці листа на місці факти підтвердились. На заступника директора радгоспу Пісковця В. В. та завідуючу їдальнею Акименко А. І. накладено штрафи. Тепер їдальню відремонтовано, для неї придбано нові меблі, столовий посуд. Асортимент страв збільшено, поліпшено їх якість.

◆ На Кіровоградській автостанції № 2 погано інформують пасажирів про відправку та прибуття автобусів. Автобуси відправлялися із значним запізненням, а квитки було здати неможливо. Про ці та інші недоліки в роботі автостанції йшлося у листі до редакції.

Заступник начальника Кіровоградського обласного управління автомобільного транспорту М. П. Котенко повідомив Перцеві, що за низьку вимогливість до підлеглих та поганий контроль за своєчасним відправленням автобусів, відсутність інформації про прибуття автотранспорту начальникові автостанції Литвин А. І. оголошено догану, її позбавлено премії.

◆ Від робітників хлібокомбінату Глобинської райспоживспілки до Перця надійшов лист, в якому вони повідомили про зловживання майстра цеху безалкогольних напоїв Мірошниченко Л. І. Перець попросив Полтавське обласне управління внутрішніх справ перевірити цього листа.

Заступник начальника управління М. А. Куз повідомив редакції, що при перевірці листа у Мірошниченко виявлено нестачу, яку з неї одразу ж стягнуто. Виявлено у неї й лишки меду, яблучного соку тощо. Мірошниченко за зловживання з роботи звільнено.

Страшне перо не в гусака...

«Зарахувати двірником т. П-ко М. з урахуванням її сумісництва піаністки по штату».

(З наказу).

«В подробиці не буду заходити, тільки скажу, що вуха заліковували ви, поки не поставили мене на ноги...»

(З подяки).

«Від працівників нашого цеху поступили всі заяви, за винятком двох, які опинилися в пологовому будинку».

(З доповідної).

«В молодіжно-оперативну групу зараховано тільки добровільних, добре освічених у діях нічного розгулу».

(З доповідної).

«Завтра відбудеться конкурс районних орачів, які будуть виорювати свою славу умінням своїх рук».

(З листа).

«В гарячу пору польових робіт Степащенко В. провештався на соломі в кущах цілий день, лежачи разом з трактором».

(З доповідної).

«То, що в нього липкі руки, то це так, а от в бензині й дизтопливі ми його не помічали».

(Зі скарги).

«Громадянка П. доповіла голові сільради, що її чоловік добровільно зажадав піти на примусове лікування, де лежать п'яні».

(З пояснення).

Надіслав Д. БОЙКО.

РІЗНІ МАРШРУТИ

Пив мінводи Никодим,
а гірку смоктав Григорій.
Никодим
мандрує в Крим,
а Григорій —
в крематорій...

ВІЗ-ГРУДЯГА

Сміється Віз:
— Чого Кобила
уся від мила
стала біла?
Переморилася — так ні:
уся ж поклажа —
на мені!

РОЗГАДКА

Гавка Моська на Слона,
аж навколо йде луна.
Рекс розкрив її секрет:
— Підійма... гавторитет.

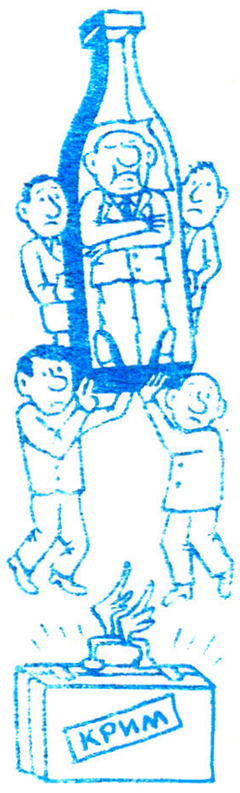

Іван ЗАКОНОВ.

м. Путивль.

Головний редактор О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ (головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перец» № 20 (1230)
(на украинском языке)
Издательство «Радянська Україна».

Здано до набору 17.09.86. Підписано до друку 08.10.86. БФ 11793. 70×108/₁₆. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк. арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2 305 700 прим. Зам. 04705.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © Журнал «Перець» 1986 р. Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адрес редакции: 252047, Киев-47, ул. Петра Нестерова, 4.
Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Ленина комбинат печати издательства «Радянська Україна». 252047, Киев-47, проспект Победы, 50

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Теми малюнків цього номера придумали: Л. Телятников, Р. Друкман, А. Кононенко, С. Вєткін, В. Бондаренко, А. Новиков.

Відсканував і опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejornal.com

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Ціна номера 30 коп. Індекс 74393

— Ніколи не думав, що мої безпека і благополуччя коштують так дорого.